

Bemærkninger til foranstående forslag til folketingsbeslutning.

I. Afgrænsningsforhandlingerne mellem Danmark og Sverige

I 1974 afholdtes de første dansk-svenske embedsmandsforhandlinger om afgrænsningen af kontinentalsoklen. I 1978 fortsattes disse forhandlinger, men også ved denne lejlighed endte de uden resultat. Forhandlingerne førtes på grundlag af Geneve-konventionen af 1958 om den kontinentale sokkel, som både Danmark og Sverige tidligere havde tiltrådt henholdsvis i 1963 og 1966.

Afgrænsningsbestemmelsen i art. 6 i denne konvention fastslår, at afgrænsningen primært skal ske ved aftale. Herudover bestemmes det i artiklen, at grænselinien i mangel af aftale, og medmindre en anden grænselinie retfærdiggøres af »særlige omstændigheder«, er midtlinien. Begrebet »særlige omstændigheder« omfatter i første række geografiske forhold. Små og i forhold til hovedlandet fjerntliggende øer, der samtidig ligger nær ved et andet lands kyst, har vist sig at kunne falde ind under begrebet. Derudover vil også ikke-geografiske faktorer som befolkning og økonomisk liv kunne komme i betragtning.

Under forhandlingerne i 1974 og 1978 viste der sig væsentlig uenighed om fortolkningen af ovennævnte bestemmelse, særlig i relation til de danske øer i Kattegat og Østersøen. Fra svensk side fandt man, at disse øer omfattedes af begrebet »særlige omstændigheder«, og man kunne derfor ikke anerkende, at der ved beregningen af grænselinien skulle tillægges dem fuld vægt. Dette gjaldt Læsø og Anholt samt Bornholm. For så vidt angik Hesselø måtte der efter svensk opfattelse ved beregningen af grænselinien helt ses bort fra denne ø.

I juni 1983 besluttede den danske regering at give tilladelse til, at der blev foretaget en efterforskningsboring på en position nordøst for Hesselø, der efter dansk opfattelse lå inden for dansk sokkelområde, men som også Sverige gjorde krav på. Den svenske regering blev straks underrettet om denne danske regeringsbeslutning, og det blev samtidig fra dansk side tilkendegivet, at beslutningen ikke præjudicerede den endelige løsning på afgrænsningsspørgsmålet, og at Danmark var rede

til at genoptage de forhandlinger om afgrænsningen, der senest havde fundet sted i 1978. Denne beslutning førte til fornyede dansk-svenske kontakter, og den 3. september 1983 opnåedes der enighed om at indlede nye forhandlinger om afgrænsningen af kontinentalsoklen mellem de to lande.

Under forhandlingerne blev parterne enige om også at inddrage spørgsmålet om fastlæggelsen af grænsen mellem de to landes fiskerizoner.

Den 29. oktober 1983 lykkedes det at nå til enighed om principperne for en overenskomst om afgrænsningen af den kontinentale sokkel og fiskerizonerne mellem Danmark og Sverige. Opgaven for de forhandlinger, der derefter førtes, var at udmønte denne enighed i en tekst til en grænseaf-tale med de nøjagtige koordinater for grænselinien forløb.

Som resultatet af disse forhandlinger undertegnedes den 9. november 1984 i København den overenskomst om afgrænsningen af kontinentalsoklen og fiskerizonerne mellem Danmark og Sverige, hvortil folketingets samtykke herved søges indhentet. I tilknytning til overenskomsten udveksledes samme dag to noter om henholdsvis fortsat gyldighed i mindst 10 år af den dansk-svenske konvention af 1932 om gensidige fiskerirettigheder (bilag 1) og om adgang til torskefiskeri i området nord og syd for den aftalte grænse nordøst for Bornholm (bilag 2). Til denne noteveksling knyttes en fælles forhandlingsprotokol om vilkårene for dette torskefiskeri (bilag 3).

II. Den dansk-svenske overenskomst

a. Almindelige bemærkninger

Grænsen, der gælder såvel for kontinentalsoklen som for fiskerizonerne mellem de to lande, er en midtlinie med de afvigelser som motiveres af praktiske og andre hensyn. Som afspejlet i overenskomstens præambel er der enighed om, at aftalen er i overensstemmelse med Geneve-konventionen af 1958 om den kontinentale sokkel, herunder dennes bestemmelse om, at øer har ret til eget sokkelområde.

b. Overenskomstens enkelte bestemmelser.